

Men yderligere kommer hertil, at i ikke ganske faa Tilfælde, og i særlig Grad i Provinsbyerne, er Skatteprocenten blevet langt større, end den var den Gang. Naar man taler om direkte Skat, maa man nemlig aldrig glemme, at for ikke faa Menneskers Vedkommende er det kun en forholdsvis ringe Del af Skatten, der gaar til Staten, medens en ikke uvæsentlig større Del gaar til Kommunen. Man er i enkelte Kommuner nu oppe paa en 16—18 pCt. Hvem der har fremkaldt denne høje Procent, om det er et borgerligt eller socialdemokratisk Styre, skal jeg ganske lade ligge, jeg nærer ingen Tvivl om, at de har været i Stand til at gøre det begge. Og lægger man til disse 16—18 pCt. en Forhøjelse af 40 pCt., hvilket er tilladt efter den nugældende kommunale Skattelov, vil man være oppe i 20 erne med Procenten. Lægges dertil saa igen en 10—12—15 pCt. alt efter Omstændighederne som Statsskat, saa er man oppe paa en Procent af 25—33. Og saa vil jeg gerne have Lov til at spørge, om det gaar an at gaa synderligt højere.

Der var her i Salen i Gaar en livlig Debat om de direkte Skatters Virkning, idet det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen mente, at der fra en vis Side i Befolkningen blev betalt for lidt i Skat. Jeg tillader mig at have den Mening, at Skattelovens Virkning, saaledes som de efterhaanden er blevet, vil blive den, at jo stærkere man trykker Skruen udover det, som nu en Gang den almindelige Befolkning finder forsvarligt, i desto højere Grad vil Folk finde paa Midler til at undrage sig Skatten. Man kan finde dette beklageligt, man kan finde det urigtigt, men det er min sikre Overbevisning, at uden Hensyn til den paagældende Skatteydere politiske Stade, uden Hensyn til hans religiøse Overbevisning — jeg kender godt til, hvorledes de forskellige Skatteydere ter sig i begge Forhold — vil det blive en almindelig Regel, at de, hvis man kommer synderlig højere op, vil gøre Forsøg i den Retning. Nu kan man, som det gentagne Gange er sket, sige, at det er jo forfærdeligt, at Menneskeheden er saadan, men det forekommer mig at være højst uklogt at regne med Menneskene anderledes, end de nu en Gang er og er uden Hensyn til politisk Opfattelse. At den Mand, der ikke har nogen Mulighed for at komme udenom Skatten, maa finde sig i at betale den helt, er ikke noget at rose den vedkommende for. Man kan sige, det er beklageligt, for saa vidt som nan derigennem bliver ramt naardere

end den, som har Evne til at komme udenom.

Jeg tror derfor, der virkelig er Grund til at advare mod alt for voldsom direkte Beskatning. Vi husker nok, hvorledes det gik i sin Tid med Kornloven. Da blev der ogsaa sagt noget om, at visse gjorde Forsøg paa at komme udenom. Jeg husker fra en Kreds, hvor jeg havde en Modkandidat, en meget morsom Historie om, hvorledes det kan gaa i Retning af Overtrædelse af en Kornlov og navnlig kan gaa, naar man fordømmer alt for voldsomt andre for at have begaaet saadanne Overtrædelser. Imidlertid, efterhaanden som der blev tilstrækkelig mange, der begik Overgreb overfor Kornloven, faldt Straffen bort af sig selv, for saa blev det simpelt hen umuligt at holde Justits. Paa samme Maade vil det efter min bedste Overbevisning gaa, hvis man vil spænde den direkte Beskatning for højt; man vil i Lighed med, hvad man gjorde i gamle Dage, betragte det som en Hæder at snyde Skattevæsenet. Jeg tror ikke, man skal tilstræbe slige Tilstande, tværtimod, men jeg vil sige, at de, som ikke har Øje for, at saaledes kan det komme til at gaa, hvis man gaar for vidt, forstaar overhovedet ikke, hvad der bor i et Menneske, aldeles bortset fra, om han er Socialdemokrat eller stiv Venstremand.

Jeg vil altsaa hævde, at den stærke Tale fra radikal-socialdemokratisk Side om den Svigten af Standpunkt, som Venstre har vist ved nu i højere Grad end tidligere at gaa over til indirekte Beskatning, er Tale hen i Vind og Vejr, for saaledes maatte det gaa en hvilken som helst Regering, der havde siddet under de nuværende Forhold. Vi fra vor Side er rent principielt ikke Tilhængere af den udpræget stærke direkte Beskatning til Staten, idet vi mener og Gang paa Gang har paavist, at for Kommunerne er den direkte Beskatning den væsentligste Form for Indtægt. Men jeg vil, som sagt, hævde, at de radikale Partiers Forargelse over, at Forholdet mellem indirekte og direkte Beskatning nu er et helt andet end tidligere, er uden noget som helst sagligt Grundlag. At Luksusskatter kun kan tilfredsstille os fra konservativ Side, er jo givet, og vi hilser med Glæde, at Partiet Venstre efterhaanden er kommet ind paa dem. Men vi kan ikke tilbageholde, at vi vilde have foretrukket, at ikke alene Venstre, men ogsaa de to radikale Partier saa tidlig som i 1918 havde fulgt de fra konservativ Side fremsatte Tanker, gaaende ud paa, at vi allerede den Gang burde have en stærk